

1

En bombe eksploderede i Fallujah. Bilen pressede sig ud af den tætte formiddagstrafik, drejede over kantstenen og speedede op over en åben plads med ventende buspassagerer og småhandlende i en rodet opstilling på den arrede asfalt. Forskærmen ramte en stabel trækasser med frugt, der netop var læsset af en kærre. Frugten slyngedes op i luften i en vifte, og folk skreg og løb bort. En soldat på pladsen løftede sit gevær, men nåede ikke at skyde, før bilen var forbi. Den styrede direkte mod en kø, der slangede sig af sted på fortovet bag tunge betonblokke placeret på række foran bygningen. Mængden gik i opløsning som en fugleflok, der letter fra et skær. Bilen ramte betonblokkene og slog som ild og forvredet jern ind over afspærringen, inden den eksploderede, og et røgmassiv rejste sig mod himlen. Det hele fanget af et kamera.

Speakerstemmen fortalte, at femten irakere døde den formiddag, mens halvferds blev bragt til de nærmeste hospitaler. Man forventede, at dødstallet i de kommende dage ville stige. På et bagtæppe af vrede ansigter og lynende øjne fastslog en iraker foran kameraet, at det var amerikanernes skyld. Det var invitation til mord, når de forsøgte at rekruttere kandidater til politiet under så elendige sikkerhedsforanstaltninger. Ansvar påhvilede ene og alene besættelsesmagten. Den skulle ud af Irak med det samme. Manden på skærmen gentog kravet flere gange, mens han slog ud med hånden.

Mathias drak det sidste af sin kaffe, skubbede koppen fra sig og forlod nyhedsudsendelsen og baren. Han gik ud på dækket og tændte en cigaret. På land stod kolonner af biler linet op. Det

var en lun aften. De snurrende vindmøllevinger på sundet blinkede solen ned. Det var hans sidste tur med båden, og så uden at skulle røre en finger. Han havde fået fripas til at sejle med til Oslo. Vel nok det nærmeste, han nogen sinde ville komme et gyldent håndtryk. Han vidste, at de tidligere kolleger knoklede overalt for at gøre klar til den næste invasion, og han var lettet over, at han ikke længere var på holdet, at han igen var fri og uden job.

Forrest i en af køerne af opmarcherede biler fik han øje på en kvinde i sort læder og med lyst hår, der forsvandt under en styrt-hjelm. Hun satte sig op på sin motorcykel og blev vinket frem. Kvinden sparkede støttfoden op og lod den tunge Yamaha køre frem mod rampen og op på skibet. Højtalerne på dækket spillede Burt Bacharach. Han knipsede cigaretten over rælingen og gik nedenunder til sin kahyt.

Fra køjen kunne han se København i den nedgående sol med bygninger i sortblå profil. Han satte sig på hug med tegneplade og papir, og med en fed blyant skitserede han hurtigt, hvad han så. Han lod bådens vindue indramme motivet, og i billedets forgrund antydede han den vandflaske, han havde stående på klapbordet.

Efter nogle få koncentrerede minutter var han færdig. Han klippede papiret af og satte tegningen op på væggen med en stump malertape. Den var allerede fyldt som en opslagstavle i et møntvaskeri. Hurtige skitser af mennesker og interiører fra båden. Resultatet af en lidt fraværende aktivitet, når vagterne ikke havde stjålet hans tid. På døren var der en serie med indsejlingen til Oslo. Små dukkehuse, der tittede frem på bevoksede skær, og konturer af kystlinjen i tidlige morgener. Tusindvis af illustrationer måtte det være blevet til igennem årene. Ikke en af dem var nogen sinde blevet trykt, og han havde heller ikke for alvor tænkt på det som en mulighed. Han var ikke illustratør. Han var maler.

Kahytten føltes klaustrofobisk, og han tog et bad, stak benene i et par mørke jeans og trak en T-shirt over hovedet. Tatoveringerne løb fra ryggen og frem i halsåbningen og fra de korte ærmer ud over overarmene. Han så sig selv i spejlet og kørte en hånd

gennem det næsten karseklippede, lyse hår. Han lignede ikke nogen kunstner. Han lignede en slagsbror.

Da han var tilbage på dækket for at se skibet sejle, fik han igen øje på kvinden. Hun stod for sig selv, foroverbøjet med albuerne hvilende på rælingen og læderjakken åben. Hun så temmelig godt ud, tænkte Mathias. Solbrændt, hvid top over pænt rundede bryster og med en bane blottet maveskind over livremmen. Uden hjelm var håret vilttert og skødesløst, på en måde der sikkert havde kostet en formue. Hun så også lidt bedrøvet ud.

Skibet tudede dommedagsagtigt, og passagererne fór som sædvanlig sammen, inden de lo forskrækkelsen af sig. Det gav også et sæt i kvinden. Hun kiggede sig forlegent omkring som for at finde andre at dele chokket med, men fik kun øje på Mathias.

“Cool type ...?” sagde hun og så irriteret ud over, at han tilsyneladende ikke havde ladet sig forskrække.

Han forklarede, at han var vant til det. At han normalt arbejdede på båden, men nu var holdt op og på vej til Norge. “For at vandre,” fortalte han. “Hvad skal du?”

Hun kiggede ned og derpå tilbage på ham. “Tja, det samme, tror jeg. Hvad laver man ellers i Norge?”

Hendes øjne havde samme farve som skibets mahogniplanker, og hendes lidt nervøse smil stod i sær kontrast til det rå lædertøj.

“Aner det ikke. Det er vist meget populært at stjæle Munch-malerier, har jeg forstået.”

Hun lo. “Åh nej,” sagde hun og holdt hænderne for ørerne som på *Skriget*, “nu gider jeg altså ikke spise mere myseost!”

Han lo med. “Hvad med middag med mig?”

Hun lod armene falde ned og så på ham. “Hvorfor er det lige, at du ikke tror, at jeg er her med mand og otte børn?”

“Jeg så dig køre om bord. Jeg kunne ikke få øje på andre end dig på motorcyklen. Har du lyst?”

Hun så væk.

“Maden er elendig, men bedre end i Norge. Hvad siger du?”

De spiste i en af skibets finere restauranter og undgik tumulten omkring buffeten i familierestauranten. Mathias fik de tidligere kolleger til at skaffe et bord, og de serverede en træt mørbrad med et par irriterende bemærkninger, men havde ellers for travlt til at blande sig.

Hun hed Alice, fortalte hun, og hun trængte til ferie. Ikke fordi hun lavede noget for tiden. Hun stod uden arbejde, men trængte alligevel til at komme væk fra Danmark. Senere på efteråret ville hun begynde igen. Hun arbejdede med kommunikation, sagde hun. Mathias spurgte, hvad det betød, og hun forklarede, at hun forsøgte at hjælpe journalister til at skrive så rigtige historier som muligt.

“Det lyder i mine ører som manipulation?”

“Altså, det drejer sig mest om at formidle uskyldig information, andre gange – de gange det er sjovt – om en slags krisestyring.”

“For hvem?”

“Senest har jeg arbejdet for en landbrugsorganisation og før det for staten. Lyder det ikke bare hæsblesende interessant?” Hun lo, og Mathias bemærkede, at de nervøse træk var forsvundet. Hun pressede sine læber mod vinglasset og efterlod et strejf af en rød amorfbue på siden. Et kort øjeblik lignede hun en, der overvejede, om hun skulle fortælle mere. Så spurgte hun i stedet til ham.

“Jeg? Jeg er ingenting. De tusinde øh’ers mand. Jeg har sagt mit job op her på skibet, og nu har jeg fået en gratis tur til Norge, hvor jeg har tænkt mig at klatre rundt på nogle fjeldsider. Jeg har sparet op. Lige på det punkt ville min mor være stolt af mig. Senere på året rejser jeg af sted for alvor.”

“Hvorhen?”

“Aner det ikke. Langt væk. Hvor som helst. Bare væk.” Han kunne godt have fortalt noget mere, om maleriet for eksempel. Det var trods alt noget mere end en banal hobby for ham, men han lod være.

“Har du gjort det før, det der med at rejse langt?”

“Så tit det har været muligt,” svarede han. “Det er vist det eneste, jeg kan. Jeg er hverken i stand til at tage en uddannelse eller holde

gang i noget, der selv med lidt god vilje ligner en karriere, men jeg er fandens god til at rejse.”

“Det er vel også en slags talent.”

“Men det står ikke i *Hvad kan jeg blive?* Og ved du, hvad der er begyndt at nage mig?”

“Hvad?”

“At alle mine jævnaldrende er blevet til noget. Enten dokumenterede fiaskoer, eller også kører de med karriereklatten. Som du.”

Hun satte sit glas og rakte en hånd over bordet og rørte ham for første gang. “Ved du hvad, skat?” sagde hun og flettede sine fingre ind i hans. “Vi er ikke jævnaldrende, men det var sødt sagt.”

De slap lysene fra den svenske kyst og sejlede ind i mørket, mens passagererne begyndte at brede sig til bådens natklubber. På diskoteket på syvende dæk skubbede den nigerianske bartender, Mike, serier af gratis drinks over disken. Mathias trak Alice ud på dansegulvet og følte sig tryk ved visheden om, at han var en god danser. Noget fornuftigt havde han alligevel samlet op gennem årene. Hun gled ind i hans favn, og han lagde armene om hende. Han var et hoved højere end hende, men de bevægede sig alligevel flydende, som var de allerede fortrolige med hinanden. Da de holdt en pause, drak hun af sin margarita, mens hun stak en hånd ind under hans T-shirt og lod fingerspidsen løbe langs det nederste af hans rygsøjle. Hun kyssede ham på halsen, og han trykkede hende ind til sig og søgte hendes mund. Hun smagte sødt og køligt af drinken og duftede af en stiltfærdig parfume, som han syntes virkede næsten for eksklusiv til natklubben.

Hun var holdt op med at sige noget, men lod sig tavst føre. Hun dansede, når han dansede, drak, når han drak, og lukkede øjnene og løftede læberne mod hans, når han kyssede hende. Et øjeblik troede han, at hun var ved at døse hen, men så slog hun øjnene op og så på ham og sagde: “kom.”

Ministeren kiggede ud i regnen fra sit kontor. Morgentrafikken var på sit højeste. Langs den gamle børs og over broen neden for

ministeriet puffede bilerne sig stødvist af sted, og i en rodet flok langs siderne så han sammenbøjede cyklister i spraglet regntøj eller med rank ryg og en paraply som et trofæ i hånden.

Han var selv mødt, mens der endnu var tomt i gaderne, og regnen kun lå som en trussel over byen. Chaufføren havde som sædvanlig hentet ham i villaen i Nordsjælland, og i bilen på vej ind havde han orienteret sig i dagens aviser, som chaufføren havde bragt med. Terror skrev sig ind i overskrifterne, også når det tilsyneladende handlede om noget andet. Bomber sprang, friheden blev indskrænket, og almindelige mennesker drømte om at rejse til månen. Det kunne han i grunden godt forstå. Menneskets potentiale for at gøre Jorden til et inferno af had og utryghed var grænseløst. Månen lød som et rart sted. Eller bare rejsen derop. Det måtte være interessant blot en enkelt gang i livet at opleve en tilstand af total vægtløshed.

Ministerens vinkelkontor henlå i dæmpet lys. Døren ind til ministersekretæren var lukket. En læselampe lyste på hans skrivebord med stablen af fotokopierede artikler og notater om verdens skæve gang. Havde det ingen ende?

Han tændte en pipe, dagens første. Havde egentlig besluttet helt at stoppe, men fandt at det alligevel var for trist. Så besluttede han sig til, at han kun måtte ryge, når han var på arbejde, hvilket imidlertid ikke reducerede antallet af daglige stop synderligt. Som den eneste i ministeriet havde han fortsat lov til at ryge på sit kontor, under forudsætning af at det skete på den anden side af den foldedør, der adskilte spiseafdelingen fra den øvrige del af kontoret. Han følte sig overbevist om, at i samme øjeblik, han var ude ad døren, ville hele ministeriet blive ramt af totalt rygeforbud, så selv en røgtrængende minister måtte ud på kajen i regnvejrr. Nå, foreløbig var det ham, der bestemte. Sådan da. Og han havde også bestemt, at der altid skulle serveres te. Ordentlig te. Gerne indkøbt hos den fine, gamle Perch i centrum.

Aftenen forinden var han blevet ringet op af sin hollandske kollega om en sag, som ganske vist ikke direkte var et ministeranliggende, men som alligevel bekymrede kollegaen.

“Lars-Ole, gamle ven, jeg er forfærdelig ked af at ulejlige dig,” sagde hollænderen efter først at have spurgt til den danske udenrigsministers barnebarn. Det første, men som han endnu ikke havde tilbragt mere end sammenlagt en halv time sammen med.

“Ingen årsag. Sig frem, sig frem.” Han havde siddet på terrassen med en whisky, da telefonen ringede.

“Du ved, vi har haft den her meget beklagelige sag, filminstruktøren, der blev stukket ned på gaden af en skingrende *madman*. Han er heldigvis bag tremmer nu, men stemningen hernede er stadig dårlig, for nu at sige det mildt. Alle venter på, at noget skal ske igen, og jeg er bekymret for, om mine gode landsmænd helt vil tabe hovedet, hvis det sker.”

Den danske minister rømmede sig og spurgte, om han havde noget bestemt i tankerne.

“Jo, du har nok hørt om hende den frafaldne muslim, Mona Tariq. Hun er nærmest gået amok. En sindssyg kælling, hvis du spørger mig. Det seneste, hun har annonceret, er en oplæsning af Koranen midt i Amsterdam, iklædt intet andet end lænker.”

“*Profet! Sig til dine hustruer og dine døtre og til de troendes kvinder, at de skal trække noget af deres overklædning ned over sig. Således vil de lettest blive genkendt og ikke forulempet,*” citerede den danske minister for sig selv, mens han kiggede ud over sin misligholdte have. Plænen trængte til at blive slået, men han undskyldte sig med, at ugers regn gjorde det umuligt, og hvorfor skulle en plæne i øvrigt holdes nede, som var den et bacilleangreb?

“Hvad?”

“Ikke noget. Tillader I det?”

“Nej, er du vanvittig. Hun bliver slagtet, og det hele vil eksplodere.”

“Hvordan kan jeg hjælpe?” Den danske minister forsøgte at holde utålmodigheden ude af sin stemme.

“Jo, ser du, vi har fået nogle kedelige rapporter, som involverer jer, er jeg bange for.”

Ministeren vendte sig bort fra vinduet og satte sig i lænestolen. Connie, ministersekretæren, kom ind med en sølvbakke med dagens post, sorteret og åbnet. Hun hilste godmorgen, sagde noget uforpligtende om vejret og gik tilbage til sidekontoret, hvor hun residerede og havde gjort det under skiftende ministre igennem de seneste tyve år.

“Regeringer kommer, regeringer går, men Danmark regeres, for Connie består,” som ministeren med behersket opfindsomhed havde formuleret det, da han holdt tale i forbindelse med hendes tresårs fødselsdag.

Connie kendte samtlige topembedsmænd og samtlige udsendte diplomater. Hun var ikke på fornavn med en eneste af dem, men alle var på fornavn med hende. Connie var en institution, og ministeren kunne ikke forestille sig at være hende foruden. Han kendte kun lidt til hendes privatliv. Vidste, at hun holdt sig i form ved at spille tennis, og at hun tilbragte sin årlige, korte ferie med sin søster i slægtens hus på nordspidsen af Samsø. Det var det hele, og det var, som det skulle være.

Han løb posten igennem og underskrev derpå den stak dokumenter, som Connie havde lagt klar på bakken. *Lars-Ole Ravn*, skrev han med myndige sving og ubeskedne buer. Så tog han igen det notat op, som hans hollandske kollega havde mailet til ham. Det var sket lidt over tre i nat, kunne han se. Sagen måtte gå ham på, tænkte ministeren, og bladrede frem til et noget uskarpt billede af en smilende Mona Tariq. Han havde printet hele kollegaens mail ud, for skønt han ikke anså sig selv for nogen maskinstormer, så havde han det fortsat vanskeligt med at læse større tekstmængder på en skærm.

“Dødsdømt provokatør foran folkeligt gennembrud”, lød overskriften på en kopi af en indscannet engelsksproget artikel i materialet. Artiklen fortalte om den somaliske kvindesagsaktivist, der havde frigjort sig fra sin familie, men alligevel for altid ville blive mindet om dens værdier gennem den rituelle omskæring, hun var blevet udsat for som lille. Nu var den voksne Mona blevet en billedskøn kvinde med hang til politiske manifestationer og en

omgangskreds, der talte flere internationalt kendte rockmusikere. Hun var også i konstant livsfare. Flere yderliggående hjemmesider havde udråbt hende til fjende af islam og bebudet hendes snarlige død. Hendes krænkelser var for vidtgående, og hendes personlige svigt ved at vende religionen ryggen gjorde det uundgåeligt. Efter den vantro filminstruktør stod hun nu øverst på listen.

Ministeren dryssede pibeaske ned over papirerne, mens han læste. Artiklen berettede om kvindens formidable mod og om hendes betydning for tusinder af unge muslimske kvinder i Europa, der ellers kæmpede en ensom kamp mod religion, tradition og familier. Ministeren læste, at hun havde skrevet en digtsamling, som en åbenbart meget berømt rapper var i færd med at indsyng. Forude ventede en verdensomspændende promotiontur. Selv drømte hun om, at hun kunne optræde med sine budskaber i et arabisk land, men indrømmede, at det nok havde lange udsigter.

Bemærkningen forekom ministeren at være den første bare nogenlunde afbalancerede vurdering, som Mona Tariq gjorde sig i det, han læste. Til sidst nåede han frem til det, der plagede hans hollandske kollega, og som havde fået ham til at ringe op og forstyrre midt i aftendrinken. Hollandske efterretninger mente at vide, at en terrorcelle med afsæt i København havde konkrete planer om at udføre et attentat på Mona Tariq. Enten under hendes forestående besøg i Norge eller sidenhen i Danmark, som hun efterfølgende skulle til. Der blev opfordret til, at der omgående blev dannet en tværnational efterforskningsgruppe.

Ministeren rynkede brynene, smagte med en grimasse på sin nu kolde te og dryssede yderligere noget aske ud over sig.

2

Det var sex, som han aldrig havde oplevet det før, og det var dage løftet ud af enhver begribelig forestilling om tid og sted. Og så var hun skredet. Mathias fattede det ikke. Havde aldrig været i nærheden af noget, der bare lignede. Det gøs i ham, når han tænkte på hende, og han så for sig hendes ansigt hvile mod hans bryst, og de lukkede øjne og det udtryk, der hele tiden gav ham en følelse af, at hun bare var der et kort øjeblik; hun skulle kun lige samle kræfter, inden hun skulle af sted igen. Det var i hvert fald det, der var sket. Hun var forsvundet ud af hans liv, lige så pludseligt som hun var dukket op, og han trængte som ind i helvede til en forklaring. Og til hende.

Frederiksbergs tage lå bredt ud foran ham. Trætoppenes spinatgrønne farve blev brudt af strejf af røde og gule blade. Himlen var blå og luften tilsat en kølighed, som gjorde skyggerne kolde. Han stod med hendes note, som han havde samlet op i receptionen den sidste aften på hotellet. "Søde Mathias. Jeg er pludselig kaldt væk. Du stødte ind i mit liv på den mest vidunderlige måde, på det mest ubelejlige tidspunkt. Jeg ved, vi ses igen. Don't know where, don't know when. Pas på dig selv! A."

Han smurte sig en mad i køkkenet, men lod den falde i skraldespanden efter den første bid, så drejede han låget af en cola, tog en slurk og satte flasken tilbage på hylden i køleskabet. *Jeg ved, vi ses igen.* Hvordan i al verden skulle det kunne ske? Han anede ikke engang, hvad hun hed til efternavn. Efter den første aften konversation over maden på Oslobåden, var samtalen imellem dem ligesom fadet ud. Det var ikke, fordi stemningen blev dårlig, tværtimod. Han holdt hende om livet, mens hun slyngede motor-

cyklen ad snirklede veje ud til kysten, og de vandrede så tæt ved hinanden i fjeldene, at den første morgenånde hvirvlede fælles om deres hoveder, og der skulle ikke mere end en berøring til, før de greb fat om hinanden og klædte hinanden af. Det skete på fjeldet, det skete i hytten, de havde lejet i bunden af en af fjordene, og det skete den sidste eftermiddag i værelset på det nærmest tomme konferencehotel, som de var nået frem til efter en lang tur på motorcyklen. De havde brug for hinanden, men ikke noget stort behov for at tale.

Hendes krop var noget særligt, føjelig og alligevel som sitrende muskulatur under hans hænder, men det var hendes sult, der tog vejret fra ham. Hendes sult efter at mærke ham, suge ham ind og klynkende klamre sig til ham, indtil han stødte sig til udløsning. Han betragtede hende med forundring, mens han blev slap inde i hende, og hun ikke på noget tidspunkt åbnede øjnene og så tilbage. Til sidst trak han sig helt ud, og de lå tæt sammen, mens han tænkte: Alice fra Eventyrland.

Hans hjem lå øverst i opgangen, på sjette sal, halvandet værelse med skrå vægge og en altan med glasdøre, der åbnede til himlen og var den egentlige grund til, at han i sin tid havde købt lejligheden. Efter svære overvejelser havde han betalt, hvad han syntes var en formue, men med de senere års eksplosive prisstigninger på fast ejendom kunne han forbløffende nok komplimentere sig selv for sit økonomiske fremsyn og sikre investeringstalent. Men det var vel også det eneste af betydning, han ejede. Noget at vende tilbage til, når han havde været af sted.

Væggene var dekoreret med lærreder, han selv havde fyldt ud. Farvestærke og ofte abstrakte gengivelser af naturen, når den var mest voldsom. Der stod også lærreder langs væggene i entreen og skudt ind på en hylde under det i forvejen temmelig lave loft. Han havde ikke plads til flere nu, og han vidste også, at det var begyndt at knibe i det kælderrum, der fulgte med lejligheden. Så var der bare førstesalen tilbage ude hos Ejner på Amager. Der hvor han igennem de seneste år havde haft sit værksted – for nu ikke at sige atelier – oven på “Ejners Autoværksted”. Han vidste

ikke, hvor længe det ville vare endnu. Ejners forretning var blevet stadigt mere stilfærdig og havde efterhånden mest karakter af hobbyvirksomhed. Nu reparerede han hovedsagelig ældre engelske sportsvogne, og så vidt Mathias kunne se, var det meget de samme biler, der igen og igen vendte tilbage til værkstedet.

I en periode havde Mathias gået til hånde, bare et par timer om dagen og mest fordi han godt kunne lide den gamle og den ordknappe stemning i firmaet. Det var flere år siden nu, og da han stoppede, havde Ejner tilbudt ham førstesalen på en af garagerne. Det havde engang været lagerrum for brændselsdunke, men nu stod det bare tomt, indtil Mathias rykkede ind med sine lærreder, tuber og krukker med pensler.

Det var omtrent, hvad Mathias havde af faste holdepunkter i tilværelsen. Sin lejlighed og sit værksted og derimellem en perlerække af jobs af overskuelig varighed puttet ind mellem de mange rejser. Nogle gange tænkte han, at han måske skulle se at blive voksen, og stadigt oftere var det også budskabet, når han var sammen med venner eller familien, men han var ikke for alvor blevet anfægtet. Heller ikke, selv om han snart ville runde de tredive.

Det lå smukt, men lignede noget, der kunne have været opført som billigt socialt boligbyggeri i 70'ernes Danmark. Alice var drejet fra vejen og op ad den stejle indkørsel og rundt om hotellet til hovedindgangen, som lå ud til en parkeringsplads og en serie større bygninger beregnet til det, stedet egentlig var tiltænkt: konferencer.

Mathias spændte sin nyindkøbte styrthjelm af og lagde den på sædet. Alice beholdt sin på, til de kom ind i receptionen og henvendte sig til den lyshårede pige ved skranken. Hun viste sig at være dansker, og hun mente nok, der var plads til dem. Sandt at sige var der vel nærmest femhundredede ledige værelser til deres disposition.

Alice skrev dem ind, mens Mathias slentrede gennem lobbyen til en bred terrasse med vid udsigt over søer og lave, skovklædte

bjergpartier, der skød sig ind foran hinanden som kulisser i en dyb teateropsætning. Han tændte en cigaret og overvejede et kort øjeblik, om det var noget at tegne, men ombestemte sig. Det var for fadt, for udramatisk og nuttet for ham.

Alice kom ud til ham. Nu havde hun taget styrhjelmene af og i stedet bundet et tørklæde om hovedet og stukket et par mørke Ray-Ban for øjnene. Hun kom hen og gav ham et kys og sagde, at hun var mør. Hun trængte til at lægge sig efter turen. Hvis han tog bagagen fra motorcyklen, så ville hun gå direkte op på værelset og tage et bad. Hun stak ham det ene af de to nøglekort, hun havde fået udleveret, og forsvandt ind i lobbyens skygge. Mathias røg cigaretten færdig, slukkede den i et askebæger og fulgte efter.

I receptionen var den danske pige kommet op at skændes med en, der lød som hendes norske overordnede. Mathias kunne ikke udrede præcist, hvad det handlede om, men eftersom den overordnede slog over i et højroset engelsk, så var der åbenbart noget at udsætte på den danske piges norskkundskaber. Han gik ud til motorcyklen og spændte taskerne fri. En mørklødet mand med en lidt tung gang travede over pladsen med en vogn med have-redskaber efter sig. Han så udtryksløst på Mathias, mens han trak et skuffejern op fra ladet og gav sig i kast med bedet ved siden af indgangstrappen.

Oppe på værelset løb vandet fra bruseren. Mathias smed taskerne fra sig og lagde sig på sengen, der var badet i sollys fra de opslåede vinduer. Til sidst stoppede vandets trommen, og Alice trådte ud af badet med et hvidt håndklæde omkring sig. Hun så ejendommeligt forgrædt ud, og Mathias skulle lige til at spørge, men hun satte en finger på hans læber og krøb op i sengen til ham. Han kyssede hende og snoede hende ud af håndklædet, så hun lå nøgen og fugtig på dobbeltsengens lagen. Solen glimtede i fine perler over huden, og han kyssede sig vej gennem dem fra halsen over brysterne til hendes skød.

Bagefter græd hun. Fortvivlet og på en måde, han ikke tidligere havde set.

“Jeg er bare træt, skat. Trænger til at sove,” sagde hun og smi-

lede mat til ham, da han efter en tid rejste sig fra sengen og stak i sit løbetøj.

“Så megen energi,” sagde hun stille. “Gid, man kunne låne lidt af dig.”

Han kyssede hende igen og lukkede døren efter sig.

Det voksede fra en lyd under det hørbare til en vedholdende, men ikke aggressiv banken på døren. Mathias åbnede og stod ansigt til ansigt med en ranglet mand med et venligt udtryk i det rynkede ansigt og anstrengte røde pletter i tindingerne.

“Pyh, det var ellers en vældig stabel trapper, du har her,” sagde han og pegede ned.

Mathias nikkede.

“Jeg er fra politiet. Har du tid til en snak?” Han trak et id-kort frem fra inderlommen i den let krøllede hørtjakke, han bar uden på en åbenstående hvid skjorte. Gerhard Müller, sagde kortet, kriminalassistent ved Politiets Efterretningstjeneste. Mathias så tilbage på ansigtet og trådte så til side og lod den anden komme ind.

“Det er egentlig et rart sted, du har her,” sagde manden, da han kom ind i stuen og lod blikket løbe rundt. “Maler du?”

“Hvad vil du?”

“Jeg vil godt lige tale med dig.”

Mathias løftede sin åbne, men endnu ikke tømte rygsæk ned fra en stol ved spisebordet.

“Har du været ude at rejse?”

“Jeg har været væk et par dage,” svarede Mathias “Hvorfor?”

“Siger navnet Mathias Johansen dig noget?”

“Johansen? Nej, skulle det dét?”

“På en måde. Det er det navn, du går under, når du skriver dig ind på hoteller i Norge.”

Med en dump lyd var døren til værelset gledet i bag ham, og han var luntet ned ad den tæppebelagte gang og fortsat ned ad trappen og igennem lobbyen til pladsen udenfor. Havemanden fra før var nu på vej væk. Vognen med redskaber raslede støjende, mens

han slæbte den efter sig over pladsen og forsvandt om et hjørne.

Mathias fulgte vejen rundt om hotellet, langs en kraftigt skrånende plæne med får, som løb skræmte bort, mens bjælderne om deres hals bimlede. Han krydsede landevejen og fulgte en grussti under tætsluttende trækroner. Stien skrånede, og løbet følte let. Han fandt en god rytme og tænkte på kvinden, han havde efterladt på værelset, og det slog ham, at han stort set intet vidste om hende. Jo, at hun sov meget let, at hun kunne vandre det meste af en dag i et krævende landskab uden at blive forpustet, og at hun foretrak at gå afsides, når hun talte i sin mobiltelefon, hvad hun i grunden gjorde en del. Hvem var det egentlig, hun talte med? Han havde ikke spurgt, og hun havde ikke følt nogen trang til at forklare sig.

Hvad tænkte han om hende? At hun var en fed flirt, at han trods sædvanlig tilskyndelse ikke havde nogen lyst til at forlade hende, at han gerne ville vide alt om hende, men samtidig var bange for at ødelægge øjeblikkets skrøbelighed.

Halvtreds meter fremme sprang en hjort ud på stien, trippede lidt nervøst med blikket flakkende mod ham, inden den bevægede sig i store spring over gruset og forsvandt ind i tykningen. Stien faldt fortsat, og efter en halv time endte den ved en søbred. En robåd var trukket op på en stenet strand. Solen spejlede sig skarpt i søens overflade, der lå udstrakt uden en krusning, som var den betrukket med en gennemsigtig film.

Han klædte sig af og lagde tøjet på bugen af den optrukne båd. Søbunden krøb leret op mellem tærne, og han bøjede sig fremover i vandet og svømmede i overfladens varme ud over et koldt mørke.

Han kom i vanskeligheder på vej tilbage. På hotellet havde han studeret et håndtegnet kort over ruter i området, og der havde været angivet en sti fra søen, hvor han var nu, og op langs en elv. Han fandt uden besvær udløbet og parallelt med det et meget troværdigt spor langs kanten, som dog snart endte i ingenting. Tykningen blev stadig tættere, og flere gange måtte han ud i det fossende vand for at komme videre.

Aftenen var ved at falde på, og han bandede over situationen. Skoene var gennemblødte, myggene stak, og han var forrevet i ansigtet og på hænder og arme. Skoven var et kaos af rådne, væltede træer og en bevoksning i stræk så tæt, at han kun kunne trænge baglæns igennem den. Det var mere end tre timer siden, han var løbet fra hotellet. Til sidst slap de tornede grene ham, og han nåede ud i det fri og frem til den sø, hvorfra elven havde sin begyndelse. En banet sti løb langs søbredden, og han åndede lettet op og satte sig på hug ved kanten og skyllede blod og sved af ansigtet. Over trætoppene på den modsatte side af vandet kunne han se de øverste etager af hotellet.

“Hvad så?”

“Hun var der ikke.”

“Hvad mener du?” Müller så på ham med sine venlige øjne, men virkede ikke rigtig overbevist.

“Hun var der ikke. Hun var kørt sin vej. Hvad skal jeg sige?”

“Havde hun ikke efterladt en besked?”

“Jo, men den fik jeg først senere. I første omgang løb jeg op på værelset, og da hun ikke var der, gik jeg rundt og ledte efter hende. Jeg tænkte, at hun måske var gået ned i svømmehallen, måske sad hun et eller andet sted og drak kaffe. Hvad vidste jeg? *Ondskabens Hotel* har pensionsstørrelse sammenlignet med det hotel i Norge. Til sidst spurgte jeg i receptionen, og der fik jeg den her seddel, hun havde efterladt.” Mathias rakte beskeden fra Alice til Müller. Han tog den, satte et par smalle briller yderst på næsen og studerede den grundigt, som var det et kompliceret matematisk problem, han fik forelagt.

“Har du noget imod at fortælle, hvorfor du interesserer dig for os?”

Müller så op fra papiret, tog brillerne af igen og stak dem tilbage i inderlommen. “Ikke det fjerneste. Det drejer sig om mord.”

Nazir kørte sin jeep igennem Kabuls hullede og overfyldte veje, mens radioen spillede musik af den afdøde Ahmad Zahir. Militæret satte sit præg på bybilledet, men det var der på en måde ikke noget nyt i. Sådan havde det altid været igennem landets blodige historie, fra Alexander den Store over Djengis Khan til den sovjetstøttede Najibullah, der endte en overraskende lang og til sidst temmelig ensom kamp med at lade livet og overlade landet til de sejrende mujahediner, som strammede grebet om afghanerne, mens landet nåede et hidtil uprøvet lavpunkt af armod og ufrihed.

Dengang havde Nazir været en af mujahedinerne, rejst fra hjemmet i Paris til en revolution sat i ord af den karismatiske ayatollah i Teheran, der ligesom Nazir havde kastet sig ind i den islamiske frihedskamp fra en ellers tryk tilværelse i Frankrig.

Nazir havde set meget siden da. Også for meget. Han havde set, at liv blev handlet for en skuldertrækning, han havde overlevet under umenneskelige forhold i bjergene og delt nattelejre med den i dag så eftersøgte Osama i en af talebanernes hemmelige huler. De havde ikke talt sammen, de to. Nazir havde lyttet til den lange, tynde mand med den kvindagtige stemme, som tændte dødsdrift og hævnthirst i hjerterne på millioner af fattige, selv om han selv kom fra en af verdens mest formuende familier. Den nat i hulen havde Nazir også lyttet til ham, mens bålet kastede fingre af lys op ad de noprede vægge. Da han vågnede den næste dag, var Osama væk med sit følge. Nazir var løbet ud af hulen og havde spejdet ud i landskabet efter dem, men de var som fordampede i morgenlyset.

Siden da havde han kun hørt mandens milde stemme på indspillede bånd, og for hver en erklæring, han lagde ører til, mærkede han, hvordan modstanden i ham voksede. Det, som han hørte fra munden af den hovedrige ideolog, var ikke islam. Det var ikke håb. Det var kun død.

Da talebanstyret i det ny årtusindes terrorjagt blev nedkæmpet, reagerede kvinderne med at smide burka og slør for igen at kræve plads i det offentlige liv og sæde i de sønderskudte skoleklasser.

Nazir bevidnede det med glæde. For ham var islam først og fremmest håb, og det var håb, de afghanske kvinder nu rakte efter.

Afghanistan havde været Vestens succeshistorie. En skrøbelig succes, der ikke desto mindre hvilede på et moralsk set uangribeligt fundament. Kabul var under den kontrol, en militær dominans giver, men sandheden var, at landet var styret af krigsherrer, og opiumsproduktionen var igen i eksplosiv vækst efter talebanernes hårdhændede kontrol.

Nazir stod i spidsen for en af militærets utallige sikkerhedsenheder, og han kunne om nogen bevidne, at freden ikke havde sænket sig over bjerglandet. Efterretningerne om terror var talrige som stjernerne over Hindu Kush, og Nazir og hans folk forsøgte at parere, så godt de kunne, men vidste også, at det var noget nær en umulig opgave. Bomber sprang regelmæssigt i luften, både soldater og civile omkom, men præsident Karzai var fortsat i live, og magtens kort var i hvert fald for en tid fordelt anderledes.

Livet var hårdt og krævede hans fulde opmærksomhed. Den eneste distraktion, han tillod sig, var jævnlige besøg ved de ugentlige hundekampe i Baghram. Der indfandt han sig sammen med vennen, Karzais nærmeste livvagt Mustapha, og et skønsomt udvalg af klanledere, lokale kommandanter og veteraner fra landets borgerkrige. Småsnakkende slog folk sig ned omkring arenaen, mens solen sank over den muslimske helligdag. De fremødte havde måske været dødsfjender og ville måske blive det igen, men her mødtes de i fred og lod i stedet blodet flyde blandt de monstrøse kamphunde, der blev sluppet løs på hinanden, indtil det ene dyr enten kastede sig på ryggen eller hylende stak af med halen mellem benene. Så hujede mængden, og væddemål blev afsluttet blandt tilskuerne. En dag ville han selv opdrætte en kamphund. Han var overbevist om, at han vidste, hvad der skulle til.

Han drejede jeepen væk fra vejen, kørte op ad en bred indkørsel og standsede foran en bom til et nyopført bygningskompleks med FN's blå flag vajende fra en flagstang på taget. En soldat kontrollerede hans papirer, så et øjeblik på maskinpistolen, som lå på

sædet ved siden af ham, hvorpå han vinkede ham frem.

Et latterbrøl mødte ham, da døren blev åbnet ind til et mødelokale, og han blev vist ind. Tre mænd sad om et kvadratisk bord med ornamenter skåret ud langs kanten af den tykke bordplade. Den ene af mændene, Kamal, var pashtuner og Nazirs overordnede. Det var ham, der førte an i det heftige latterudbrud. Han rejste sig for Nazir og viftede med armene.

“Kom ind, Nazir, kom ind, og hør lige den her: Ved du, hvad forskellen er på en moderat muslim og en militant muslim?”

Nazir fortrak ikke en mine, men rystede på hovedet.

“Jo, den moderate er løbet tør for ammunition!” udbrød Kamal og var igen ved at omkomme af latter.

De to mænd omkring bordet lo med. De var hvide, klædt i lette jakkesæt og nærmest ophovnede i ansigtet af den afghanske sol.

Nazir nikkede og viste, at joken var opfattet, så hilste han bordet rundt og tog plads.

Kamal tørrede tårene fra øjnene og lagde sine korte, tykke hænder foran sig på bordpladen og spredte fingrene. “Godt, Patrick, vil du ikke igen fortælle om uzbekerenes aftale med Ahmadinejad, og hvorfor du mener, vi burde interessere os for sagen?”

Nazir mærkede hadet som en omgående skærpelse af alle sanser. Som om hver en nerve og hver en muskelgruppe blev aktiveret, og al fokus rettede sig mod dette ene – uzbekeren, Rashid Mothur, generalen fra nord, der aldrig havde forsømt en chance for at slagte sine nærmeste, og nu var blevet taget til nåde af Hamid Karzai, vel vidende at det var med præsidentens eget liv som indsats og med risiko for, at Afghanistan igen ville blive den dødens forgård, det tilsyneladende havde tilbøjelighed til.

Nazir lyttede med et udtryksløst ansigt. Amerikanerens stemme var monoton, men det, han sagde, var apokalyptisk. Da han var færdig, var der tavshed i rummet. Støvkorn snurrede i solen, der trængte ind mellem de halvt lukkede skodder.

“Du må tage af sted, Nazir,” sagde Kamal. “Det gælder Karzai. Det gælder Afghanistan.”

De to rødsprængte amerikanere så på ham og nikkede. Den

ene af dem rømmede sig. “Men du kan regne med vores hjælp. Vi agter løbende at delagtiggøre dig i alle relevante informationer.”

Nu skulle han altså tilbage til det Europa, han havde forladt. Han skulle være den usynlige hånd, der rakte ud og beskyttede præsident Karzai på hans rejse. En terrorcelle stod klar i Tyskland. Det var det, amerikanerne havde orienteret dem om. Oplysninger, som de var snublet over nærmest ved en tilfældighed.

Sådan var det. Der var så meget, der var tilfældigt. Alliancer for eksempel. Og liv. Nazir var ikke bange for sit. Han vidste, at Allah havde planer med ham, og dem havde han absolut tillid til, men indtil de åbenbarede sig, ville han selv gøre det yderste for at få det bedste ud af sin tilstedeværelse her på Jorden. Det havde han det også godt med.

For vel var tiden forvirret og præget af tilfældigheder, men selv havde han aldrig været mere i ro. Efter et liv uden faste holdpunkter og valg, der snart blev gennemhullet af tvivl, følte han, at han nu vidste, hvad han ville, at han også så småt kunne ane, hvem han var inde bag den hårdkogte facade, der fik mænd til at træde til side og børn til at stoppe i deres leg og se forhekset efter ham, når han kom gående.

Nazir var kriger, og nu havde han omsider fundet den krig, han havde ledt efter. Europa og ungdommen dér var noget, der lå langt borte, som en sært uspektakulær del af hans erindring.